

Leo Trotskij: Brev till det franska kommunistpartiets kongress i Marseille (December 1921)

Kära kamrater!

Kommunistiska internationalen skickar broderliga hälsningar till sin franska sektion som samlats till denna kongress.¹

Det har gått ett år sedan kongressen i Tours där ni vidtog de nödvändiga åtgärderna för att utrota krigstidens ”socialism” och befria er från reformismens grepp genom att gå med i Komintern. De kamrater som skildes från er och vars avhopp till en början kanske beklagades av många har också gjort slut på alla tvetydigheter. De hade högtidligt lovat att förbli revolutionärer, och den ryska revolutionens trogna vänner och försvarare även om de lämnade partiet. Men den fiendlighet mot de kommunistiska principerna som drev ut dem från det förenade partiets led undgick inte att snabbt förvandla dem till fullständiga kontrarevolutionärer, som för vidare det förtal som den kapitalistiska pressen vräker över den ryska revolutionen. De har blivit försvarare av de kontrarevolutionära socialdemokraterna som är bland arbetar- och bonderevolutionens bittraste fiender. Dissidentpartiet hamnar alltmer under Renaudels, Grumbachs och Blums inflytande och politiska ledning, det vill säga de som förrådde den franska arbetarklassen och den internationella socialismen under kriget, de som inte det minsta har av sagt sig samarbetspolitiken med borgarklassen och tvingar sitt franska parti att fungera som förenande länk mellan Wieninternationalen och deras majestätsministrars Andra international.

Kongressen i Tours och den därav följande splittringen och utrensningarna var ett nödvändigt och ofrånkomligt resultat av arbetarklassens reaktion på och ilska mot krigssocialismen och reformismen som förrådde arbetarnas klassintressen. Men genom att Tours gav upphov till det kommunistiska partiet så markerade den på samma gång utgångspunkten för en ny epok i den franska revolutionära rörelsens historia.

Det har gått ett år sedan kongressen i Tours. Bland de franska revolutionärerna finns det inte längre någon som beklagar den splittring som ägde rum och de utrensningar som följde. Men det räcker inte att bara granska den väg som kommunismens fiender tillryggalagt, utan vi måste också undersöka vad kommunistpartiet har åstadkommit under sitt första år av arbete. Komintern hälsar med glädje resultaten av era ansträngningar att omgruppera och omorganisera era lokalföreningar till ett stort parti som räknar 130.000 medlemmar, med en vida spridd och blomstrande press. Bara kommunistpartiet och dess press kan organisera motståndet mot imperialismen och reaktionen, vars starkaste tillflyktsort i världen bemannas av den franska borgarklassen. Under det senaste året har partiet eftertryckligt lyckats öka sitt inflytande över det franska proletariats och småböndernas stora massor.

Även om vi gläder oss åt de uppnådda resultaten så blundar vi ändå inte för de svagheter och brister som blivit tydliga under det första året. Till skillnad från Andra internationalen nöjer sig inte Komintern med att ge gratulationer och hälsningar till sina sektioner. Den vägleds enbart av världsrevolutionens intressen, och det är dess plikt att broderligt peka ut sektionernas respektive svagheter och under en process av nära gemensamt och vänskapligt samarbete avlägsna dem. Vad gäller det

---

¹ Det franska kommunistpartiets kongress i Marseilles kallas ibland för partiets första kongress och ägde rum i december 1921. De viktigaste frågorna på dagordningen var: jordbruksfrågan, det nationella försvaret, inställningen till fackföreningarna, valtaktiken, organiseringen av kommunistiska kvinnor, pressen och kooperativ. Det uppstod hårda motsättningar som inom kort ledde till att det bildades en vänsterflygel. Vid tiden för denna kongress hade partiet 130.000 medlemmar och en parlamentsgrupp på 13 deputerade. Den ledande rollen i Marseille spelades av gruppen kring Frossard.

franska partiet har Komintern alltid tagit hänsyn de speciella särdragen i dess utveckling och den miljö i vilken det tvingas kämpa. När vi bedömer det arbete som åstadkommit under detta första år har vi inte heller glömt det tillstånd partiet befann sig i efter splittringen i Tours. Vi är medvetna om att ett parti som varit drabbat av sådana avvikelser som det franska partiet under kriget inte plötsligt kan bli kommunistiskt – med hjälp av en resolution som antas vid en kongress. Omröstningen i Tours var bevis på att partiet ville bli kommunistiskt. Detta första år måste med nödvändighet utmärkas av oavbrutna ansträngningar och oavbrutet arbete i riktning mot att förläna partiet en kommunistisk karaktär. Partiets ansträngningar har varit enorma men de är fortfarande otillräckliga. Det är vår önskan att tillsammans med er hitta orsakerna till denna svaghet. Vi är övertygade om att kongressen i Marseilles uppriktigt vill fortsätta det arbete som inletts så energiskt i Tours, och att er kongress nog kommer att uppmärksamma internationalens direktiv för att stärka partiets kommunistiska karaktär och politik.

Partiet har lidit av ett svagt ledarskap. Centralkommittén fördjupade sig i en hel rad administrativa plikter och lyckades inte ge partiet någon politisk ledning, lyckades inte ge partiets tänkande och olika aktiviteter en daglig ledning, lyckades inte skapa ett kollektivt medvetande. Partiet har lidit av en brist på politik. Det har saknat en jordbrukspolitik, en facklig politik, en parlamentarisk politik. Centralkommittén är rädd för att lokalföreningarna ska anklaga den för en diktatorisk praktik om den skulle ta itu med att lösa dessa frågor själv, och har bordlagt en genomgång och beslut om dessa frågor till kongressen i Marseilles. Men som varje revolutionär klart förstår är kommunistpartiets centralkommitté ett valt organ, som valts av kongressen och fått dess förtroende och därmed fått omfattande makt att leda partiets politik i linje med de teser och resolutioner som antagits av de nationella och internationella kongresserna. Från och med kongressen i Marseilles måste centralkommittén föra en mycket mer bestämd linje och bli ett verkligt ledande politiskt organ, kontrollera och inspirera pressen, vägleda det parlamentariska arbetet, dag för dag inta definitiva ståndpunkter i alla politiska frågor, inhemska såväl som internationella. Vi anser det lämpligt att överföra alla mindre administrativa plikter till ett administrativt sekretariat, och välja en byrå ur centralkommittén bestående av åtminstone fem medlemmar vars viktigaste plikt är att ge partiets tänkande och aktiviteter en fortlöpande ledning.

Jämsides med inrättandet av ett starkare ledarskap är det nödvändigt att främja en anda av hårdare disciplin i partiet. Kommunisterna måste först och främst känna sig som partimedlemmar och agera som sådana i hela sitt sociala och privata liv.

Frågan om partiets fackföreningspolitik är otvivelaktigt den viktigaste och känsligaste frågan på dagordningen vid kongressen i Marseilles. Under sitt första år har inte partiet lyckats lösa den. Ett kommunistiskt parti som försöker bli förtrupp och få till stånd en social revolution kan inte förbise den fackliga frågan. Inte en enda av arbetarnas frågor hamnar utanför partiets räckvidd. Och därför måste partiet skissera sin handlingslinje i de frågor som berör fackföreningarna. Det måste högt och ljudligt förkunna för arbetarklassen sin rätt och plikt att bry sig om dessa frågor. Det måste kräva av sina medlemmar att de förblir kommunister inom fackföreningarna såväl som i partiet. Ett kommunistiskt parti kan inte tolerera det faktum att dess medlemmar stöder Jouhaux' och Amsterdaminternationalens politik. Det måste säga till de som håller med Jouhaux att deras plats är i Renaudels, Albert Thomas' och Longuets parti. På samma sätt måste partiet föra en energisk kamp mot anarkister och vanliga fackföreningsmedlemmar som förnekar partiets roll under revolutionen. Det måste klart och tydligt säga att både partiets och Kominterns mål inte är att underordna fackföreningarna under partiet utan att få alla partiets medlemmar att delta i fackföreningsminoritetens arbete och kamp. Partiets måste hålla sig ständigt informerad om den fackliga rörelsens utveckling i Frankrike och måste finna sätt och medel för att upprätta det allra närmaste samarbete med de syndikalister som har utsatt sina revolutionära teorier för en djupgående granskning på grundval av vad som hänt under de senaste årens historia. Samtidigt som partiet broderligt diskuterar alla revolutionära problem med dem måste det försöka få dem att göra sina nuvarande uppfattningar mer

exakta och hjälpa dem att övervinna det anarkosyndikalistiska tänkandets föråldrade rester. Vi tvivlar inte på att partiet, om det visar sig vara ett verkligt revolutionärt kommunistiskt parti, kommer att dra till sig inte bara de breda proletära massornas sympati och tillit, utan också de syndikalistiska kommunistiska kamrater som fortfarande visar misstro mot oss. Partiet kommer att vinna över dem med hjälp av sin beslutsamma politik, som är helt främmande för all opportunism. Utkastet till teser i fackföreningsfrågan som utarbetats av centralkommittén utgör bara ett första steg mot klarhet i denna grundläggande fråga. De som vidhåller att den ekonomiska kampen inte är av intresse för partiet är antingen fullkomliga dumhuvuden eller personer som försöker göra kommunismen till åtlöje. Partiet måste dra in alla arbetarklassens bästa element, och vad gäller den ideologiska sidan måste det inspirera all sorts proletär kamp, givetvis också inklusive ekonomisk kamp. Fackföreningarna är inte underordnat partiet som sådant. I den meningen förblir fackföreningarna självständiga. Men de kommunister som arbetar i fackföreningarna måste alltid fungera som disciplinerade kommunister.

På grund av en hel rad omständigheter står många värdefulla revolutionära element som ser sig själva som syndikalister fortfarande utanför det franska kommunistpartiets led. Förr eller senare måste vi komma överens med dem och förenas i ett enda kommunistiskt parti. Men vi kan och borde inte underhålla syndikalistiska fördomar i frågor rörande partiet och politiska aktioner.

Under den franska delegationens besök i Moskva vid tiden för den tredje världskongressen uppmärksammade EKKI delegaterna på behovet att ställa den inofficiella partipressen under centralkommitténs kontroll. EKKI tänkte främst på tidningen *La Vague* som ges ut av Brizon² och *Journal du Peuple* som ges ut av Fabre.³ Både Brizon och Fabre förespråkar en politik som inte är förenlig med partiets och Kommunistiska internationals politik. Den andra världskongressen antog den principiella ståndpunkten att ingen partimedlem kunde använda pressfriheten som klen förevändning för att ge ut tidskrifter som inte var underställda partiets absoluta politiska kontroll. Med den franska delegationens enhälliga stöd i Moskva antog EKKI i detta sammanhang en resolution som skickades till det franska kommunistpartiets centralkommitté. Men än idag har inte EKKI fått något officiellt svar i denna fråga från partiets centralkommitté. EKKI kräver att kongressen i Marseilles i partiets namn ska besvara denna fråga, som vi anser vara en av den kommunistiska disciplinens mest elementära frågor och underställd centralkommitténs genomförande.

Varje dröjsmål att lösa detta problem vore än mer olyckligt med tanke på att det sedan EKKI antog sin resolution har uppstått en opportunistisk strömning kring *Journal du Peuple*, en strömning som klagar över splittringen som ägde rum i Tours, och som än idag faller tårar över Dissidenternas och Serratis avhopp, och till och med förespråkar öppet samarbete med borgerliga partier i form av ett "vänsterblock". Det är knappast förvånande att de kamrater som stöder en politik som är fientligt inställd till kommunistiska principer känner sig sårade av vår resolution och försöker lägga över ansvaret på den franska representanten i EKKI. Vi litar på att partikongressen i Marseilles kommer att uttrycka ett enhälligt ogillande av en sådan politik och kommer att uppmana denna grupp att foga sig efter den kommunistiska disciplinen.

Vi anser att det franska partiet måste anstränga sig för att upprätta närmare och stabilare band med arbetare på fabriker och verkstäder. Alltför ofta uttrycker partipressen en anda av gräl mellan klickar och dilettantism istället för en verkligt revolutionär och proletär anda. Dessutom finns det alldeles för få arbetare i centralkommittén. Enligt vår åsikt måste arbetarna få ökad representation vid valet

-
- 2 Brizon var socialistisk deputerad i det franska parlamentet under Första världskriget. 1915-1916 lutade han åt en internationalistisk uppfattning och deltog i konferensen i Kienthal. Han var i grunden och botten pacifist och övergav snabbt sin internationalism. Utvecklades alltmer åt höger och bröt med det franska kommunistpartiet för att ge ut tidningen *La Vague* som ägnade sig åt att angripa kommunismen.
  - 3 Henri Fabre var en av den revolutionära rörelsens borgerliga medresenärer i Frankrike. När det franska kommunistpartiet bildades blev han en av Kominterns och vänsterflygelns mest uttalade motståndare inom partiet, och utnyttjade sin tidning i detta syfte.

till centralkommittén.

Vi vill också peka på att det franska partiet på något sätt alltid verkar ha befunnit sig vid sidan om, skilt från internationalens liv. Vi tror att närmare band och tätare förbindelser i framtiden kommer att göra det möjligt för det franska partiet att delta mer aktivt och givande i Kominterns liv i sin helhet. Vi menar att alla franska frågor är hela internationalens angelägenhet. Precis som vi litar på att det franska proletariatet kommer att betrakta det tyska, amerikanska och andra proletariats alla frågor som sina egna, och att det franska proletariatet under diskussionen om dessa kommer att ta en aktiv del i alla internationalens sektioners arbete och kamp. Alla dessa livsavgörande frågor, varav de flesta enligt vår uppfattning redan borde ha beslutats av centralkommittén under det senaste året, kommer att diskuteras under kongressen i Marseilles.

Det är vår förhoppning att kongressens arbete kommer att inspireras av en enda oemotståndlig önskan och innerlig förhoppning om den sociala revolutionens seger och ge ert parti en ny och stark skjuts framåt, ställa det på en stabil ideologisk grund och skissera en klar taktik för det. Efter det första året av stabilisering och organisering måste kongressen i Marseilles beteckna ett nytt viktigt skede och bli utgångspunkten för ett intensivt och givande arbete i stor skala med kommunistisk skolning och propaganda av våra idéer inom arbetarklassen och bland bönderna, arbete inriktat på att djärvt tränga in i den kapitalistiska armén och i synnerhet ockupationsarmén som kanske kan vara ämnad att fungera som förenande länk mellan den tyska proletära revolutionen och det franska proletariatet som är redo att stöda och följa denna revolution. Kongressen i Marseilles måste bli utgångspunkt för ett internt arbete för att skapa en beslutsam partiledning och upprätta en av alla glatt och frivilligt accepterad disciplin, såväl som utåtriktat arbete i syfte att dra breda massor till våra ideal. Det nuvarande året är också bestämt att bli ett år av hård kamp mot Amsterdam-, London-, Wien- och Genève-reformismen,⁴ kamp mot alla sorters block med borgarklassen, oavsett om det är ett nationellt block eller ett ”vänsterblock”, kamp för att försvaga och störta de mest skamlösa och kriminella imperialistiska staterna. Vid er kongress måste ni smida vapnen och verktygen för de strider och det arbete som väntar er. Komintern sätter sin tillit till att Marseilles kommer att bli ett ännu mer berömt datum i ert partis historia än Tours. Komintern följer ert arbete med det allra livligaste intresse, och är övertygad om att det franska partiet kommer att fullfölja sin plikt för arbetarklassens frigörelse.

Länge leve det franska kommunistpartiet!

Länge leve den Kommunistiska internationalen!

Länge leve världsrevolutionen!

Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté

---

4 Syftar på de olika internationella reformistiska fackliga och politiska organ som hade sina högkvarter i dessa städer.